

YOUNG ADULT

NINA KENWOOD

VŠECHNO JE JEDNOU POPRVÉ

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

Pro Dana

NINA KENWOOD

VŠECHNO
JE JEDNOU
POPRVÉ

1. KAPITOLA

Není to ničí vina

Je Štědrý den a jako každý rok po obědě právě dohráváme scrabble (za slova s vánoční tematikou jsou bonusové body) a táta řekne, že si musíme promluvit. Mluví hlasem, který vždy signalizuje špatnou zprávu, a mně je jasné, že se mi buď chystá dát další přednášku o tom, že si mám udělat řidičák, nebo mi řekne, že si zase aktivoval účet na Twitteru. „Natalie, neříká se mi to lehce, ale my se rozcházíme,“ řekne.

„Kdo se rozchází?“

„Tvoje máma a já.“

Rozcházejí se. Ta slova mi připadají zvláštní a těžknou mi na jazyku.

„Rozcházíme se,“ řekne znovu táta, protože nikdy nedokáže odolat tomu, aby nezdůraznil to, co už jednou řekl.

Vtom do pokoje vejde máma. Kouše jablko. Zařekla se, že ovoce bude letos o Vánocích jejím jediným dezertem, protože do ledna chce shodit dvě kila, což mi teď samozřejmě dává větší smysl, protože už vím, že se připravuje na nový život.

„Vy se rozcházíte?“ ptám se a zachovám přátelský tón, který jim dává prostor, aby řekli, že *je to jen vtíp*, pro případ, že by šlo o kanadský žertík. I když tedy nejsme zrovna rodina, která by si potrpěla na jakékoli žerty, zejména ne na ty nejapné a emočně zraňující, jako je tenhle.

Mámu moje otázka vyvede z míry, a než promluví, dlouho přežvýká jablko, kterého má plnou pusku.

Ne, *nerozcházejí se*, není to tvar slovesa v přítomném čase. Oni se už ROZEŠLI! V minulém čase a s velkými písmeny. Není to nic nového. Tedy pro mě je to nové, ale oni už to vědí dávno. Už deset měsíců, abych byla přesná.

„Jak to myslíš, *deset měsíců*?“ S prásknutím zabouchnu svůj notebook, abych otázku zdůraznila. Ráda bych předstírala, že jsem ve chvíli před tímto zlomovým rozhovorem dělala něco velmi důležitého, ale ve skutečnosti jsem se dívala na video, ve kterém se kočka vyděsí při pohledu na sebe samu v zrcadle.

Máma je podrážděná. Říká, že neměla v plánu mi to říct teď a takhle. No jasně že to neměla v plánu. Jsou přece Vánoce.

„Vzpomínáš si, jak táta na začátku roku odletěl mimo Austrálii?“ zeptá se máma.

„Matně.“ Chci se rychle dopracovat k té části příběhu, kde mi oba vysvětlí, proč mi skoro celý rok lhali. Nebo k té části, kde mi objasní, kdy se přesně přestali mít rádi a jak je možné, že jsem si toho nevšimla.

„Matně? Natalie, byl jsem pryč měsíc,“ tváří se táta dotčeně. Sedí na starém sedacím pytlí, ve kterém je málo výplně, takže táta je divně zabořený až na podlahu a kolena se skoro dotýká brady.

„No, jasně že si vzpomínám.“ Jel do Londýna, a jelikož naší rodinnou tradicí je kupovat si navzájem nevkusné turistické předměty, kdykoli někam jedeme, koupil mi tam ošklivé tričko s mírně zdeformovaným portrétem obličeje prince Harryho. To tričko je teď, hned po mém zeleném pyžamu s erbem koleje Zmijozel, které nosím do postele, mým druhým nejoblíbenějším kouskem oblečení.

„No, to odloučení jsme využili k tomu, abychom popřemýšleli o našem vztahu. A když se tvůj táta vrátil, vzájemně jsme se dohodli,

že už spolu jako manželé nechceme dál žít.“ Mámě se zalesknou oči dojetím, ale pak ten okamžik zkazí tím, že se znovu s hlasitým, spokojeným chrupnutím zakousne do jablka.

Je to všechno tak nechutně kultivované a nenucené – prostě jako by o nic nešlo. Nedá se to vydržet. Chci křik, slzy a drama. Chci, aby měl i někdo jiný než já pocit, že mu po hrudi dupe obr.

„Není to ničí vina,“ doplní ji táta, což je přesně to, co by řekl někdo, kdo na vině je.

„A takhle jste se rozhodli v únoru?“ Pořád doufám, že jsem tuhle část nějak špatně pochopila.

„Ano,“ řekne táta.

„Před deseti měsíci.“ I když to řeknu pomaleji a hlasitěji, nepřipadá mi to o nic skutečnější.

„Přesně tak,“ přikývne povzbudivě táta, jako kdybych se potýkala se složitou matematickou úlohou.

„Ale vždyť jste spolu celý rok žili.“

„Spali jsme odděleně,“ vysvětlí máma.

„Říkala jsi, že je to kvůli tátovu chrápání.“

„No, částečně ano. A částečně kvůli tomu rozchodu.“

„Ale... ale vždyť jsem vám právě oběma koupila stejné zástěry a vy jste řekli, že jsou *přesně takové, jaké jste chtěli*.“

„Ty zástěry přece můžeme dál nosit, zlato.“

„Ne, to teda nemůžete.“

Je tu plno důvodů k tomu, proč už to prostě nejde.

Jsme možná malá rodina, ale skvělá rodina. Každý by nám mohl závidět. Tak vezměte si třeba dnešek. Pohodové Vánoce ve třech nám jdou skvěle. Máme vánoční punčochy se svými jmény, díváme se na *Smrtonosnou past*, hrajeme scrabble, jíme tátovy domácí sladké koláče s mletým masem a s velkou pompou rozbalujeme jeden po druhém dárky. Posloucháme koledy, máme na hlavách santovské

čepice a děláme si bláznivé fotky. A teď nám do té naší pohody tím svým přiznáním hodili vidle!

Deset měsíců. Lžou mi už tak dlouho, že se mi na chvíli zamotá hlava, jak se to snažím vstřebat.

„My jsme s tátou pořád přátelé, Natalie. Dobří přátelé. Zůstaneme v kontaktu, jen už nechceme být manželé.“

Máma se zřejmě mylně domnívá, že jejich přátelství považuju za hodnotnou cenu útěchy. Ale to přece nedává smysl.

„A proč jste s tím tak dlouho otáleli?“ Chtěla bych být hysterická a brečet, ale jejich klid je závojem tlumícím můj narůstající vztek. Nejspíš je to součást jejich strategie. Nedovolit jí udělat scénu. Když zůstaneme klidní my, bude klidná i ona. *Všechno je jen tak velký problém, do jakého to necháme přerůst.* Tu poslední větu máma obzvlášť moc ráda používá, hlavně když zrovna nemám dobrou pleť a ona chce, abych šla ven mezi lidi.

K mému údivu se máma znovu chystá zakousnout do jablka, ale já jí ho vytrhnu z ruky.

„Můžeš na chvíli přestat jíst, prosím?“ Nemám už daleko k tomu, abych začala rvát.

Máma se pohne a sedne si vedle mě na gauč. Obejme mě kolem ramen a pohladí mě po vlasech, jako bych byla zraněné zvíře, které je třeba uklidnit. Chce se mi skřípat zuby, vymanit se z jejího sevření a utéct s řevem pryč.

„Chtěli jsme počkat, až dokončíš školu. V tak důležitém roce jsme tě nechtěli rozrušovat při studiu.“

„Máme tě moc rádi, zlato,“ řekne táta a posune se se sedacím pytlelem blíž. Na dřevěné podlaze to vydává nepříjemný prdivý zvuk a my všichni předstíráme, že nic neslyšíme.

„Takže jste mi celý rok lhali?“

„Nelhali jsme. Jen jsme trochu předstírali a neříkali všechno.“

„Vyhýbali jsme se nevyhnutelnému,“ řekne táta.

„Táta a já jsme se navzájem odcizili.“

„Chtěli jsme si být úplně jistí, než ti to řekneme.“

„Prostě to tak je a nedá se s tím nic dělat.“

„Hlodal v nás ale pocit viny z toho, že jsme ti to neřekli.“

Je mi jasné, že mají všechny tyhle fráze nacvičené. Možná si je napsali na papír a procvičovali před zrcadlem. Četli to jako scénář. *Vypadám dostatečně smutně?* představuju si, jak se máma ptá táty. *Trochu to zrychli, aby to znělo přirozeněji,* slyším ho, jak jí odpovídá. *A nezapomeň jí říct, že budeme pořád přátelé.*

„Není to ničí vina.“ Pokud táta chce, abych tomu věřila, měl by to přestat opakovat.

„Máme tě moc rádi,“ řekne máma.

Tohle mě rozhodně neutěší. Jsem jejich jediné dítě, musí mě přece mít rádi.

„S kým budu bydlet?“ zeptám se. Chci tím říct: *Perete se aspoň o mě?*

„Můžeš bydlet, s kým chceš,“ odpoví táta povzbudivým hlasem, jako by mi předával dárek.

To ale nebylo v plánu. Plán byl takový, že budu dál bydlet doma, v tomhle domě, s oběma rodiči, do té doby, než příští rok půjdu na univerzitu, a i potom. Prostě bych tu v dohledné budoucnosti ráda zůstala i nadále. V našem plánu neexistovala žádná časová hranice. Takový byl náš plán. Takový byl vždycky.

„Nechci se stěhovat.“ Hlas se mi trochu zachvěje, a místo aby zněl rozhodně, zní ufňukaně a žalostně.

„Zlato, ať se stane cokoli, vždycky budeš mít domov,“ řekne máma, což je jen jakási neurčitá formulace, která mě má utěšit, ale ve mně naopak vyvolá jen další otázky. *Ať se stane cokoli? Co by se ještě proboha mělo stát?*

„Budeš mít dva domovy,“ řekne táta svým neoptimističtějším hlasem.

Ale já nechci dva domovy. Kdo by chtěl dva domovy? Domov má smysl jen v jednotném čísle. Dívám se na ně, na jejich stejné falešné úsměvy, které říkají *prosím rychle se přizpůsob naší hrozně zprávě*, a necítím nic než děs.

Tohle je konec mého dosavadního života – takového, jaký jsem doteď znala.

2. KAPITOLA

Moje pleť a další problémy

Byla jsem roztomilé dítě. Neříkám to proto, že bych se chtěla chlubit, ale prostě to tak je. Za mámou jednou přišla nějaká žena a zeptala se, jestli někdy neuvažovala o tom, že bych mohla být dětskou modelkou.

„Vaše dcera by se skvěle hodila do našeho katalogu. Má přesně ten vzhled, který potřebujeme.“

Ta žena měla na mysli katalog pro řetězec lékáren a *vypadat přesně tak, jak by potřebovali* pravděpodobně znamenalo vypadat průměrně a důvěryhodně, s mezerami mezi zuby, takže tu nešlo o nějaký velký půvab, ale o to, že můj obličej byl kdysi považován za fotogenický. Měla jsem lesklé tmavé vlasy, buclaté, ničím nezhyzděné tváře a jiskřivé hnědé oči. (Tak jo, nevím, jestli v nich někdy skutečně byly vidět nějaké jiskry, ale je docela dost možné, že v určitém světle ano.) Nejraději jsem měla fialové blýskavé tenisky a tričko s jednorožcem. Dokonce i moje jméno se dokonale hodí pro hezké dítě: *Natalie*.

A pak přišla puberta.

Dospělí se k pubertě staví, jako kdyby to byla hračka. Jakoukoli zmínku o ní vždycky doprovázejí vtípky a vědoucími úsměvy. Mluví se o mutování a ochlupení. Pokud jsem o tom vůbec někdy přemýšlela, předpokládala jsem, že prostě začnu nosit podprsenku a budu

se muset dopátrat, jak vlastně funguje tampon. Ale puberta, jak se ukázalo, byla obdobím prudkého útoku. Moje tělo se neskutečně a děsivě změnilo a já neměla ponětí, jak se s tím vypořádat.

Z postavy jako tyčka jsem se změnila v kombinaci boků, břicha, prsou, stehen a strií. Ani jsem netušila, že něco takového vůbec existuje. Dozvěděla jsem se o nich, až když se objevily na mém těle. Když jsem si je vygooglila, všechny informace se týkaly pouze těhotných žen. S hrozivě vypadajícími červenými čarami, táhnoucími se přes mé boky, spodní část zad a po vnitřní straně stehen jsem si připadala jako exot nebo jako zeď pomalovaná graffiti.

Jednou je zahlédla spolužačka ze třídy, když jsem se převlékala na tělocvik. Ukázala na můj bok a zeptala se: „Co se ti stalo?“ A já jí odpověděla: „Poškrábala mě kočka,“ a ona rozšířila oči hrůzou, ale uvěřila mi, protože přesně tak vypadaly moje strie – jako stopy po vražedných drápech divoké kočky.

Ale strie nebyly nic ve srovnání s mými beďary. Nejdřív šlo jen o pár pravidelně se objevujících pupínků, ale pak jich bylo víc a víc. A pak beďary, které se téměř přes noc změnilly v intenzivní cystické akné. Pod kůží na zádech, ramenou, krku a obličeji se mi vytvořily vystouplé, tvrdé hrboly připomínající šrámy. To není zrovna zajímavý příběh nebo tragédie, o kterých by lidé chtěli slyšet. Je to odpor-
né. Já jsem byla odporná a dlouho jsem se s tímto pocitem každý den probouzela.

Moje menstruace byla silná a velmi bolestivá a zvládnout ji mi připadalo jako práce na plný úvazek. Stále jsem si posedle kontrolovala oblečení, prostěradlo, spodní prádlo, džíny, gauč, sedadlo v autě, sedadlo ve vlaku – dívala jsem se všude, kde by mohla být vidět známka toho, co se se mnou dělo. Zadní část těla jsem si prohlížela v jakémkoli odrazu, který se mi naskytl. Byla jsem paranoidní z toho, že někde zanechám nějaké stopy. Beďary na ramenou mi občas praskly

a zanechávaly skvrny na tričku. Připadala jsem si nečistá, rozteklá a úplně jsem se vymykala kontrole.

Moje tělo byla totální katastrofa. Styděla jsem se tak, že jsem nechtěla vyjít ven, pokud jsem bezpodmínečně nemusela. Ne, bylo to vlastně ještě horší. Styděla jsem se za to, že *vůbec existuju*. Hrbila jsem se a snažila se skrýt každou část svého těla. Nenáviděla jsem, kolik zabírám místa, protože jsem ještě ke všemu vyrostla. Cítila jsem se obrovská a mohutná. Měla jsem pocit, že kamkoli jdu, všude se na mě dívají a vnímají mě přesně tím způsobem, kterým nechci, aby se dívali a aby mě vnímali. Dokonce i teď, když mám úplně tu nejlepší možnou pleť, je mi nepříjemné, když se mi lidé dívají do obličeje, a při očním kontaktu se cítím jako nahý.

Ve třinácti, čtrnácti a patnácti letech pro mě bylo těžké chodit do školy. V pátek večer jsem vždycky pocítila obrovskou úlevu. Uvolnila jsem se, lehla si na postel, zhluboka dýchala a ubezpečovala sama sebe: *Celé dva dny nemusím vyjít ven ani se setkat s nikým jiným než s rodiči*. Vnější svět byl místem, kde jsem byla neustále ve střehu a čekala jsem, kdy se někdo podívá na mou poškozenou pleť a nějak ji okomentuje. Vždycky jsem s sebou nosila nějakou knížku, abych měla záminku dívat se dolů, a ve třídě jsem mluvila jen zřídka, aby nikdo neměl důvod dívat se přímo na mě. Nechala jsem si narůst hodně dlouhé vlasy a padat je do obličeje, kdykoli to bylo možné. Pěšinku jsem si dělala pokaždé na jiné straně, a to podle toho, která polovina obličeje potřebovala více zakrýt. Zásadně jsem si nesedala do té části místnosti, kde bylo nejvíc světla. Na YouTube jsem sledovala stovky hodin videí s návody na líčení.

Na školních záchodech jsem se nikdy nedívala do zrcadla, protože jsem se nechtěla setkat s pohledem někoho jiného, ale neustále jsem nosila v kapse malé zrcátko, abych si mohla o samotě v kabině na záchodě pomalu, pečlivě a beze studu zkontrolovat obličej a zjistit,

jak špatně na tom jsem. Taky jsem si tam propašovala korektor a make-up a během dne je neustále znovu nanášela.

Akné bolí. Nikdo nemluví o tom, jak je to bolestivé. Tedy vlastně vůbec nikdo o akné nemluví. Bolel mě obličej, záda i ramena. Když do mě někdo vrazil, ucukla jsem bolestí. Když jsem se omylem dotkla beďaru na tváři, bezděky mi vhrkly slzy do očí. Musela jsem se plížit a manévrovat světem a snažit se, aby mě nikdo neviděl, nedotýkal se mě a vůbec si mě nevšímal.

Někdy kolem třináctého roku života se společně s beďary objevila i má nová osobnost. Zdráhavá Natalie. Natalie plná úzkosti. Zatrpklá Natalie. Neurotická Natalie. Nikdy předtím jsem taková nebyla a nebyla jsem doopravdy taková ani tehdy, ale protože mě takhle ostatní viděli, tak jsem se takovou stala.

Teď je mi už osmnáct, ale někdy se mi pořád chce vstát a zakřičet: *Tohle nejsem já.*

Tohle všechno je jen způsob, jakým jsem se na střední škole uzavřela do sebe. Chci tím říct, že jsem uzavřená i teď, ale dlouho jsem byla *extrémně* uzavřená.

A dokud se mi nezlepšilo akné na obličejí, dokud jsem nepotkala Zacha a Lucy, dokud jsem se trochu nezocelila, byli rodiče tím jediným, co jsem měla.

3. KAPITOLA

Něco nemravného na lavičce v parku

Den po vánočním debaklu jdu k Zachovi domů a bez zaklepání vejdu zadním vchodem. Se Zachem se kamarádíme už několik let a mně dělá dobře – i když bych to asi nepřiznala –, že můžu bez ohlášení vejít do jejich domu. Mám pocit, jako bych se díky tomu dopracovala na tu nejvyšší možnou úroveň přátelství.

„Ahoj,“ zavolám.

„Natalie.“ Lucy se objeví na konci chodby. Lucy a Zach už spolu oficiálně chodí devět měsíců, což je v našem věku dost dlouhá doba, prakticky manželství, ale stále si na to zvykám. Kdysi jsme byli trojlístek kamarádů – tři sobě rovné, oddané, ale platonické strany trojúhelníku – a teď se z nás stal bezhlavě zamilovaný pár (oni dva) a ta (já), která tráví sobotní večery focením svého zátylku v zrcadle, aby věděla, jaké to je vidět sama sebe zezadu.

Stále musím všechno přehodnocovat. Bude to filmový večer jako obvykle, nebo jim kazím rande? Když jednomu z nich prozradím své tajemství, dozví se to automaticky i ten druhý? Když se pohádají, musím se hned přiklonit k jedné straně, a nebo můžu případně později názor změnit? Jak přesně často o mně mluví, když tu nejsem? (Nesnesu pomyšlení, že by se o mně mohli bavit, ale taky nesnesu pomyšlení, že by to nedělali. Ráda bych byla jedním z nejhlavnějších témat

jejich rozhovorů, ale jen v případě, že by se bavili jen o mé vtípem sršící osobnosti.)

Zach se objeví za Lucy a natahuje si ponožky. Zach je měřítkem, podle kterého posuzuju všechny ostatní kluky. Zachovo chování, Zachovy způsoby, Zachův hlas, Zachova výška, Zachova štíhlá postava – je prostě takový, jací by kluci měli být, protože je to jediný kluk, se kterým jsem se dosud doopravdy skamarádila, a také ten nejlepší, kterého jsem kdy poznala.

Lucy pospíchá chodbou, aby mě objala.

„Stojí to za hovno,“ řekne. O svých rodičích jsem jí řekla včera večer.

Lucy umí krásně objímat. Je to můj nejoblíbenější člověk na světě, takže se cítím lépe, už jen když vidím její tvář.

„Moc mě to mrzí,“ řekne Zach.

„Díky,“ odpovím. Ráda bych řekla, že nestojím o ničí soucit, ale obecně mě docela těší, když mě moji kamarádi litují, a to obzvlášť z tohoto důvodu. Za prvé to znamená, že opravdu mám kamarády, kterým na mně záleží, což když jste někým, kdo ví, jaké to je nemít vůbec žádné kamarády, znamená opravdu hodně. Za druhé to, že se moji rodiče rozcházejí, je osvěžujícím způsobem normálně přijatelný problém. Je to mnohem méně nepříjemný druh problému, než když mám zanícený bedar, který je tak obrovský a odporný, že jsem kvůli němu upadla do deprese, takže nedokážu vylézt z postele.

Jdu za Zachem a Lucy dovnitř, když Zachova máma Mariella na jednou vyběhne z kuchyně, aby mě objala.

„Zlatíčko, jak se máš? Zach mi řekl o tvých rodičích. Ničeho se neboj, všechno bude v pořádku. A nikoho neobviňuj. Vztahy jsou těžké. Se Salem jsme se za ty roky málem rozešli nejméně čtyřikrát. Je vlastně zázrak, že jsme pořád spolu.“ Mariella je až přespříliš sdílná.

„Mami! Prosím.“ Zach mezi nás strčí ruku, jako by to mohlo slova jeho mámy zastavit.

„Uteč, Natalie,“ radí mi Zachův mladší bratr Anthony, který prochází kolem s přeplněnou sklenicí, ve které si míchá nápoj Milo. Zach má tři bratry a nutnost mít velké zásoby tohoto čokoládového sladového prášku, který se míchá s mlékem nebo vodou, jsem opravdu pochopila až po své první návštěvě u něj doma.

Zasměju se a odstrčím Zacha stranou, abych mohla Mariellu znovu obejmout. Mám podezření, že kdyby si měla vybrat mezi Lucy a mnou, zvolila by si mě, a to pomyslení mě těší víc, než si dokážu připustit. Nejsem sice u Zacha na prvním místě, ale u Marielly bych být mohla.

Uznání dospělých je už dlouho mou oblíbenou drogou.

Dům Zachovy rodiny je mnohem větší a luxusnější než náš. Jeho rodiče jsou mnohem bohatší než Lucyini a moji, i když to není něco, co bychom spolu někdy rozebírali. Je to ale evidentní. Je to vidět úplně na všem, počínaje jejich domem, přes fakt, že jeho rodiče dali všechny čtyři děti na soukromou školu, až po to, jak nám Zach vždycky navrhuje, abychom šli na film do IMAXu ve 3D, a to klidně i na nějaký ne moc dobrý, jen abychom se trochu pobavili.

V domě mají místnost, které říkají „doupě“, což je slovo, s nímž jsem se dosud setkala jen v amerických knihách a filmech a které jsem v tomhle kontextu nikdy předtím neslyšela vyslovit nahlas. V doupěti je obrovská televize, různé herní konzole a dvě velké staré kožené pohovky. Je to místo, kde můžou všichni sourozenci trávit čas, protože Mariella nemá ráda, když se kluci zdržují v jejím obýváku.

„Když je v jedné místnosti příliš dlouho víc dospívajících kluků najednou, začne to tam smrdět a ten smrad nikdy nevyprchá,“ tvrdí Mariella. Nevím, jestli je to pravda, ale *zní* to pravdivě, a pokud by to měl někdo vědět, tak určitě máma čtyř synů. A v doupěti to skutečně nějak divně smrdí – směsicí deodorantu, potu a jídla.

Usadíme se v pracovně. Lucy si sedne vedle mě a Zach na druhý gauč. Cítím, že je to z jejich strany záměr, aby zbytečně neupozorňovali na to, že tvoří pár, zatímco moji rodiče se rozhodli, že už pár tvořit nechtějí. My dvě s Lucy jsme bývaly nerozlučná dvojka a Zach byl ten, který stál trochu stranou. Nikdy nedokázal prolomit tu blízkost, kterou jsme k sobě cítily my dvě. Dokud... no prostě... dokud nenašel způsob, jak na to.

Lucy mi položí hlavu na rameno. Její vlasy mě šimrají na tváři.

„Co s tvými rodiči bude?“

„Táta se odstěhuje.“

„Aha. To je rychlé,“ řekne Zach.

„No, vzhledem k tomu, že se rozešli už skoro před rokem, to jde vlastně dost pomalu.“

„Kde bude bydlet?“ zeptá se Lucy.

„Pronajme si byt. V Port Melbourne.“

Nedokážu si ho představit v bytě. Byty se mi zdají být vhodné jen pro mladé lidi. Ne pro sedmačtyřicetileté muže, kteří rádi hrají šachy, vaří paellu a zpívají ve sboru. Anebo když na to přijde, byty jsou možná přesně pro takové lidi. Táta je teď svobodný. Začne se přes internet seznamovat a randit a já si budu muset projít bolestivým seznamováním se zdvořilými ženami, kterým budu ukradená stejně jako ony mně. Budu muset tátu vyfotit tak, aby se ta fotka dala použít na seznamce a on na ní nevypadal jako sériový vrah (což je těžké, protože se na fotkách nikdy neusmívá), a pak mu pomoci s jeho seznamovacím profilem, jestli v něm nejsou pravopisné chyby, protože teď nemá nikoho jiného, kdo by pro něj něco podobného dělal. Už vidím, jak se mi před očima odvíjí moje budoucnost – hodiny strávené úpravou seznamovacích profilů mých rodičů a jejich následným utěšováním poté, co je někdo zčistajasna odstříhne, nebo ještě hůř, když je obere o obrovské sumy peněz.